

Petre Ispirescu

SAREA ÎN BUCATE

*

**SOACRA CU
TREI NURORI**

Ion Creangă

SAREA ÎN BUCATE

Afost odată un împărat. Acest împărat avea trei fete. Rămânând văduv, toată dragostea el și-o aruncase asupra fetelor. Ele mărindu-se și văzând sârguința părintele lor ca să le crească, să le învețe și să le păzească de orice răutăți, se sileau și ele din toată puterea să-l facă să uite mâhnirea ce-l coprinsese pentru moartea mumei lor.

Într-una din zile, întrebă pe fata cea mai mare:

– Fata mea, cum mă iubești tu pe mine?

– Cum să te iubesc, tată? Iaca eu te iubesc ca mierea, răspunse ea, după ce se gândi că ce lucru poate fi mai dulce pe lume. Atâta o tăie capul pe dânsa, atâta și vorbi.

– Să-mi trăiești, fata mea; să-mi facă Dumnezeu parte de tine.

Și întrebând și pe fata cea mijlocie:

– Dar tu, cum mă iubești pe mine, fata mea?

– Ca zahărul, tată.

– Să-ți dea Dumnezeu bine, fata mea.

Pasămite fetele acestea erau lingușitoare și știau să-și arate iubirea către părintele lor mai mult decât o avea.

Împăratul se bucură când auzi de la fetele lui cele mai mari cât îl iubesc. El socoti că altfel de iubire nu poate să fie decât cea dulce ca mierea și ca zahărul.

Și uitându-se și la fata cea mai mică, ce sta mai deoparte și cu sfială, o întreabă și pe dânsa:

– Cum mă iubești tu, fata mea?

– Ca sarea în bucate, tată! răspunse zâmbind cu dragoste firească și lăsându-și ochii în jos, de rușine că vorbi și ea.

SOACRA CU TREI NURORI

Era odată o babă care avea trei feciori nalți ca niște brazi și tari de vârtute, dar slabi de minte. O răzășie destul de mare, casa bătrânească cu toată pojjia ei, o vie cu livadă frumoasă, vite și multe păseri alcătuiau gospodăria babei. Pe lângă acestea mai avea strânse și părăluțe albe pentru zile negre.

Pentru a nu răzleți feciorii de lângă sine, mai dură încă două case alăturate, una la dreapta și alta de-a stânga celei bătrânești. Dar tot atunci luă hotărâre nestrămutată a ținea feciorii și viitoarele nurori pe lângă sine – în casa bătrânească – și a nu orândui nimic pentru împărțeală până aproape de moartea sa. Așa făcu, și-i râdea inima babei, de bucurie, când gândea numai cât de fericită are să fie, ajutată de feciori și mângâiată de viitoarele nurori. Ba de multe ori zicea în sine: «Voi priveghea nurorile, le-oi pune la lucru, le-oi struni și nu le-oi lăsa nici pas a ieși din casă, în lipsa feciorilor mei. Soacră-mea – fie-i țărâna ușoară! – așa a făcut cu mine. Și bărbatu-meu – Dumnezeu să-l ierte! – nu s-a putut plânge că l-am înșelat, sau i-am răsipit casa... deși câteodată erau bănuiele... și mă probozea... dar acum s-au trecut toate!»

Tustrei feciorii babei umblau în cărăușie și câștigau mulți bani. Celui mai mare îi veni vremea de însurat și baba, simțind asta, umbla valvârtej să-i găsească mireasă; și în cinci-șase sate, abie-abie putu nimeri una după placul ei: nu prea tânără, naltă și uscățivă, însă robace și supusă.

